

indenlandske, har man beregnet, at de maatte have svaret 139,856 Kr. Desuden ere de fri for Salttold, som de danske Bearbejdere af Kød maa betale, og det er saa beregnet, at de have været fri for Afgift i det hele til et Beløb af 209,784 Kr., som de indenlandske Kødproducenter ere undergivne. Jeg vil ikke indestaa for disse Tal, som jeg har set offentligt, men nævner dem her for at sige blot det, at det er Forhold, der fortjene Undersøgelse og Overvejelse.

Den Gang, man den 15. Juli 1898 nedsatte en Kommission angaaende Kød-kontrolspørgsmaalet, var det et Andragende fra de samvirkende danske Svineslagterier, som gav Anledning dertil. Hovedsagen for disse, *Hovedsagen, var netop den at faa indført Ensartethed i den indenlandske Kontrol*. Spørgsmaalet om at faa indført *tvungen* Kontrol overalt, er et helt andet og deraf uafhængigt Spørgsmaal. De staa ikke i nogen nødvendig Forbindelse med hinanden. Spørgsmaalet om at faa *Stats-*kontrol i Stedet for kommunal Kontrol er ogsaa et deraf uafhængigt Spørgsmaal, og intet af disse sidste var Hovedspørgsmaal for de samvirkende danske Svineslagterier, men Hovedspørgsmaalet var at faa Ensartethed. Det er muligt, at man en Gang beslutter sig til baade tvungen Kødkontrol og til Statskødkontrol, det er muligt, man har Eksempler andetsteds paa, at noget saadant er indført. Tvungen Kødkontrol ved Statsforanstaltning findes saaledes i Belgien, Kanton Bern og Kongeriget Sachsen. Kommissionen af 1898, som gik til at foreslaa Tvang til Kødkontrol, gik ikke saa vidt, at den foreslog Kontrollen paabudt for hele Landet; den vilde kun have den paabudt i alle Købstæder og Handelspladser med over 2,000 Indbyggere. Det var en ganske vilkaarlig Grænse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at skal man gaa til Tvang, vil det være rigtigt at gøre den almindelig, og det er rimeligt, at naar man gaar til tvungen, almindelig Kontrol over hele Landet, paa Land som i By, at man saa ogsaa gaar over til Statskontrol. Men dette ligger uden for Spørgsmaalet i Øjeblikket og uden for det Lovforslag, jeg har tilladt mig at indbringe. Dette Lovforslag gaar ud paa at foreslaa for det første dette, at hvad der er godkendt til Udførsel, skal ogsaa dermed være godkendt til Forbrug i Indlandet. Dernæst at give Justitsministeren en Bemyndigelse til at give saadanne Tillæg til Sundhedsvedtægterne, at Kødkontrollen bliver ensartet i de forskellige Kommuner, som overhovedet have Kød-

kontrol. Justitsministeren har i Forvejen en ret betydelig Myndighed med Hensyn til Sundhedsvedtægterne, men den gaar dog ikke videre, end at, hvis der imellem Justitsministeren og Kommunen er en Meningsforskel, som ikke fjernes ved Forhandlingerne, saa kan Justitsministeren til Slut give Kommunen Valget imellem at faa Sundhedsvedtægten uden den Bestemmelse, som Justitsministeren misbilliger, eller slet ingen Sundhedsvedtægt at faa. Det er allerede en meget betydelig Myndighed, men ud over dette gaar Justitsministereus Myndighed for Øjeblikket ikke. Det foreslaas nu at give ham den Myndighed, at han, efter at have hørt Kommunalbestyrelsen, kan give et saadant Tillæg til eller saadanne Ændringer i Sundhedsvedtægten, at der bliver Ensartethed. Naar Ensartetheden er tilvejebragt, skal der derom udstedes en Bekendtgørelse af Justitsministeren. Naar *det* er sket, skal det saa være Regel, at hvad der er kendt for godt og mærket i den ene Kommune, ogsaa skal være godt i den anden Kommune. Det er dette, jeg har tilladt mig at foreslaa i dette Lovforslag, som jeg tillader mig at anbefale.

Jeg skal tilføje, at Bestemmelser, virkende hen til Ensartethed, har der været ført Ordet for her i Tinget gentagne Gange. Jeg har lejlighedsvis et Par Gange tidligere bragt det paa Bane, og i Landstinget har denne Sag ogsaa været paa Bane, nemlig under Behandlingen af det Lovforslag, som førte til Udførselskontrollen af 24. April 1903. Det blev der af flere Talere — jeg skal her navnlig nævne det ærede 3die Medlem for 7de Kreds (Berthelsen) og det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (la Cour) — udtalt, at der var Trang til at faa den indenlandske Kødkontrol gjort ensartet. Jeg henviser herom til Landstingstidenden fra forrige Samling Sp. 1455 og 1456. I Overensstemmelse dermed er det tidligere — i 1900 — udtalt af Bestyrelsen for de samvirkende danske Andelssvineslagterier, at man meget maatte ønske en Forandring i Loven af 28. Marts 1868, saaledes at de af de lokale Myndigheder vedtagne og af Justitsministeriet approberede Sundhedsvedtægter, for saa vidt de indeholdt særlige Bestemmelser angaaende Kødkontrol, maatte blive begrænsede derhen, at den paa de respektive Steder foreskrevne Kødkontrol og Afgiften for samme ikke kunde bringes til Anvendelse over for Varer, der ere godkendte af en sideordnet veterinærkyndig Kontrol. Det